

Бојана Стојановић Пантовић

ПУТОВАЊЕ ПО ХАРТИЈИ

ПОВРАТАК НА ПОЧЕТАК

Кажем *хоршенија*: двобојна, тробојна, вишебојна.
Враћам се на почетак
да проверим како се та гласовна фигура прелама
видом, унутрашњим слухом,
мирисом, пипањем. Почетак измиче оштрини дужице
и влажности слузнице. Суше
се и мрве латице напабирчених речи, што се
таложу у гнезду посеченог бора,
без круне,
као у праисторијском удесу.

Када се повуче море, остају празне лађе бившег
света, који ипак није још
сасвим нестао. На његовим ободима роје се отровне и
бескорисне речи, немоћне да пруже икакву заштиту од
несреће, огрнуте својим оскудним хаљецима.
Пишем *хоршенија*, и изнова се враћају
порођајни трудови оних митова које смо на светлост
донели узалуд, попут следе, прерано рођене деце.

ПУТОВАЊЕ ПО ХАРТИЈИ

Таши

Тај нагон за хватањем оловке,
за путовањем по хартији,
благо ми спушта главу
на опеглане груди јастука,
као на нечију слану пут.

И све чешће разговарам
са приликом која седи у фотељи,
што обраћа се жени уснулој,
својој јединој кћери.

Није то језик овдашњи,
а опет је сасвим разумљив,
клизи кроз моје бубне опне
и штити ме од буђења,

да би ово заједничко путовање
што дуже трајало,
да бих јутром *зайамтила* *песму* једну ја.

РАТНА СПРЕМА

Одузета ми је домовина.
Само ме је напустила једног јутра,
без речи.

Није први пут да ми отпада
део по део једва склопљеног тела,

као исушене иглице са смреке,
уз прштање ледених суза,
тих малих пожара.

Није први пут да ми у грло сипају
мокар песак и сићушне шкољке,

и сву ону старудију коју избаци плима,
попут непожељног плода из утробе.

Држим запушен нос
док ми главу потапају
као Крститељ Исуса,

држим отворене очи црвене од слане воде,
полусклопљене од олује хладних
електронских слика,

на које одзива нема, јер празно је
некад познато место лампице-гласа.

Остављена да бројим шљунак на плажи
тражим одговор, мада безуспешно –

где сам сакрила своју ратну опрему:
прибор за писање, скелет, грање и штит.

А ТАМО ЈЕ ВЕЋ ОДАВНО ЛЕТО

Овде жмарци струје кроз стабла
попут биљних неурона,
крајем јула, на Огњену Марију.

А тамо је одавно већ лето.

Овде се водопади обрушавају из облака
право у уста и очи људи, животиња, олупина,
и сваком створу навлаче хладну кабаницу кише.

А тамо је већ одавно лето.

Овде се затвара деветнаести круг августа
у полустиснуту песницу, сели у зимогрожљиву вежу,
и издише, одумире споро на реуматичним леђима.

Овде већ бледи затомљена светлост,
лето тихо обавља велико спремање по кућама,
водећи рачуна о ранојесењем календару празника,
и кришом бежи кроз ноћ, пре свитања.

МАРИЈА ИЗ ЕФЕСА

Један блештав трг у подне.
Тиграста мачка дрема на врелом степенику,
рода стражари на урушеном димњаку.
Гледају нас очи из оног доба.

Хиљаде стопа памти овај излизани камен,
женских, мушких, дечјих,
војнике и хетере, царева и болесне.

Празно и исушено је дно крстионице
где се осећа присуство твоје.
Иза ових маслињака – скривена кућа,
издељена на собе у којима се невидљива крећеш,
као летња измаглица понад Ефеса.

Ту беше твој последњи дом.